

Ние закъснѣхме. Прѣзъ годината бѣха ослабили програмата и ни казаха, че ще откриятъ VI класъ. Обаче наскоро слѣдъ започването второто полугодие, настана нѣкаква си смута, нѣкакъвъ безпокоенъ духъ проникваше и въ пансионерската ни ограда... Говорѣше се за съединение, русофилитѣ и русофобитѣ се спрѣкваша. Да бѣхъ обичала да се занимавамъ съ политика, може би, щѣхъ да имамъ по-интересни спомени за него врѣме, защото имавме помежду ни сѣщински партизанки, които слѣдѣха всичко и бѣха въ течението на работитѣ. На чело на партизанствуващитѣ помня бѣ сестрата на Ризова, (която наскоро, сѣщото лѣто, се задоми за Д. Петковъ), но политиката никакъ не ме интересуваше. Единъ день ни казаха, че нѣма да има VI кл. и трѣбва да правимъ, да струваме да изминемъ прѣдвидения за V кл. материалъ. Можете си прѣдстави, какво прѣсилване бѣ за насъ, но пакъ не можахме да втасаме, и ето ни учимъ педагогия и дидактика лѣтно врѣме — прѣзъ августъ!...

Тежко се учи лѣтѣ. Нѣма дръвета, нѣма сѣнкитѣ на стария пансионъ, та въ лѣтната жегга да намѣришъ хладинка. Мудно текатъ днитѣ... Всички сме си поржчали отдавна рокли — не форми, и съ нетърпение искаме да ги облѣчемъ. Най сетнѣ, не изстраиваме и кога излизаме на разходка съ наши роднини, ние обличаме тѣхъ. Въ тѣхъ и ние сме вече моми, но пакъ учимъ... Бѣловеждовъ се мъчи да поддържа въ насъ духа, прѣподава добръ, но и нему е тежко, той си избрисва често потѣта отъ челото. Ние самитѣ сме далечъ отъ туй що се прѣподава: отъ честото излизане отъ пансиона, отъ относително по-голѣмата свобода всѣка отъ насъ вече захваща нѣкакъ свой отдѣленъ миръ, има отдѣлни интереси. Разговоритѣ ни вече сѣ разговори на хора, що утрѣ ще се раздѣлятъ. Туй съзнание, слѣдъ години животъ едно до друго, съ общи радости и скѣрби, поражда въ мене нѣкакво болезнено чувство.

Ето ни вечеръ събрани. Разговоритѣ ужъ задушежни както прѣди, обаче съзнанието, че утрѣ сѣка ще бѣде далеко една отъ друга, като че ли поборва задушевността. Наистина ние си повтаряме, че не ще се забравяме, живѣли сме тѣй съдружно, съгласно... Даваме си дума, че ще се обаждаме. Възгласи, сѣкашъ, сѣ пакъ задушежни, но въ тѣхъ сѣ звуци, ноти, които прѣдричатъ край. Всѣка изказва, какво ще иска да прави. Повечето ще станатъ учители, други ще искатъ стипендия за странство, други пъкъ си казватъ простичко, че веднага ще се оженятъ. Излиза, че тѣ сѣ били годени, годиницитѣ ги чакали и сега тѣхнитѣ имена се споменуватъ високо прѣдъ цѣлия класъ. Започва се смѣхъ, разправии, особено съ тия, които до тогава годеницитѣ си издаваха за „братовчеди“...

Но горещина, горещина, горещина!... И нѣщо неспокойно иде отвънъ, нѣщо се готви да се извърши... Изпитватъ послѣднитѣ ученички, раздаватъ ни безъ никакви церемонии дипломитѣ и по-диръ ни изпращатъ по домоветѣ.